



Warszawa, dnia 23 stycznia 2018 r.

Sygn. akt R 20/17

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Sebastian Kaleta, Łukasz Kondratko, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński, Paweł Rabiej, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy wniosku I W o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej postanowieniem z dnia 14 listopada 2017 r. o ustanowieniu zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Lutosławskiego 9, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ewid. nr , obręb , dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie VI Wydział Ksiąg Wieczystych księga wieczysta nr , w związku z toczącym się postępowaniem rozpoznawczym w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr oraz decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr

działając na podstawie art. 123 § 1 i 2, art. 144 w zw. z art. 127 § 3 oraz art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), w związku z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718),

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt R 20/17, Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, dalej jako: „Komisja”, wszczęła postępowanie rozpoznawcze w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Lutosławskiego 9, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ewid. nr , obręb

dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie VI Wydział Ksiąg Wieczystych księga wieczysta nr . Wobec przedmiotowej nieruchomości została wydana decyzja reprivatyzacyjna – decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr .

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt R 20/17, Komisja zabezpieczyła postępowanie rozpoznawcze poprzez ustanowienie zakazu zbywania lub obciążania przedmiotowej nieruchomości położonej przy ul. Lutosławskiego 9. Przeprowadzone w niniejszej sprawie czynności sprawdzające uprawdopodobniły, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr , została wydana z naruszeniem prawa.

W ocenie Komisji przedmiotowa decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych, zaś sposób zabezpieczenia, polegający na ustanowieniu zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości był niezbędny do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

W dniu 7 grudnia 2017 r. I W której przysługuje prawo użytkowania wieczystego ww. nieruchomości w udziale części, złożyła wniosek, zawarty w piśmie z 6 grudnia 2017 r., o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej postanowieniem z dnia 14 listopada 2017 r. o ustanowieniu zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Lutosławskiego 9, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ewid. nr obręb , wnosząc równocześnie o przywrócenie terminu dla złożenia ww. wniosku.

I W wskazała, że ww. zakaz uniemożliwia jej planowane dokonanie wyodrębnienia własności poszczególnych lokali znajdujących się w budynku i podniosła, że w jej ocenie postępowanie toczące się przed Komisją jest bezzasadne. I W podała, że jest prawowitą spadkobierczynią byłego właściciela nieruchomości i praw do nieruchomości nie nabyła na skutek handlu roszczeniami. Ponadto wskazała, że nie stosowała wobec lokatorów jakichkolwiek bezprawnych form nacisku a wszelkie jej działania dotyczące budynku położonego przy ul. Lutosławskiego 9 „odbywały się w granicach

i z poszanowaniem przepisów prawa” a zarazem „wszystkie działania te podlegały kontroli sądowej”.

Komisja zważyła, co następuje:

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy został złożony w terminie.

Zgodnie z art. 49 § 1 *k.p.a.* strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. W tych przypadkach zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia. Tego rodzaju przepisem szczególnym jest art. 16 ust. 3 *ustawy*, zgodnie z którym strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Wskazać należy, iż postanowienie w przedmiocie ustanowienia zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w zakładce „Komisja Weryfikacyjna” w dniu 20 listopada 2017 r. (adnotacja w aktach sprawy). W jego treści – zgodnie z art. 23 ust. 3 *ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2017 r. poz. 718 – dalej „ustawa”)* w związku z art. 127 § 3 *k.p.a.* – pouczone strony o możliwości złożenia do Komisji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Skutek doręczenia nastąpił w dniu 5 grudnia 2017 r. a termin do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy upłynął z dniem 12 grudnia 2017 r.

Brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia

Przedmiotem postępowania rozpoznawczego, prowadzonego przez Komisję, w toku którego zapadło zaskarżone postanowienie, jest m.in. decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr .

Na mocy wskazanej decyzji i umowy o oddaniu gruntu w użytkowanie wieczyste I.

W nabyła prawo użytkowania wieczystego ww. nieruchomości stanowiącej działkę nr w udziale części.

Zgodnie z art. 23 ust. 3 *ustawy z dnia 9 marca 2017 r.*, na postanowienie o zabezpieczeniu postępowania rozpoznawczego właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu nieruchomości przysługuje zażalenie. Na podstawie art. 36 *ustawy*, do postanowień Komisji stosuje się odpowiednio przepis art. 127 § 3 *k.p.a.* Brak organu wyższego stopnia w stosunku do Komisji przesądza, że na postanowienie Komisji nie służy zażalenie, jednakże strona niezadowolona z rozstrzygnięcia może zwrócić się do Komisji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2017 r. Komisja ustanowiła zakaz zbywania lub obciążania nieruchomości. Zgodnie z art. 23 ust. 2 *ustawy*, postanowienie to stanowi, z chwilą wydania, podstawę wpisu w księdze wieczystej. Wpis wywołuje skutek ostrzeżenia, o którym mowa w art. 8 *ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2017 r. poz. 1007)*. Wydanie postanowienia powoduje więc brak możliwości podejmowania czynności rozporządzających nieruchomością.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 233 *ustawy z 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r., poz. 459 ze zm., dalej: k.c.)* użytkownik wieczysty może korzystać z nieruchomości z wyłączeniem innych osób, co nie różni się w istotny sposób od uprawnień właściciela. W wyroku z dnia 17 stycznia 1974 r., III CRN 316/73, OSNCP 1974, nr 11, poz. 197, z glosą Z. Gordona, NP 1976, nr 6, s. 963, a także z omówieniem A. Szpunara i W. Wanatowskiej, NP 1975, nr 7-8, s. 1045, oraz Z. Radwańskiego i J. Panowicz-Lipskiej, NP 1979, nr 2, s. 81, Sąd Najwyższy wskazał na to, że wieczyste użytkowanie zostało ukształtowane jako instytucja pośrednia między prawną kategorią własności a kategorią praw rzeczowych ograniczonych, w związku z czym w wypadkach nieuregulowanych w art. 232-243 *k.c.* i w umowie o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste należy posługiwać się analogią przede wszystkim do art. 142-154 *k.c.*, zamieszczonych w dziale II tytułu I księgi drugiej, dotyczących treści i wykonywania własności - w tym także art. 145 i 231 *k.c.* (por. uchwały SN: z dnia 29 maja 1974 r., III CZP 21/74, OSNCP 1975, nr 4, poz. 55, z glosą W. Kocona, NP 1976, nr 5, s. 794, a także z omówieniem A. Szpunara i W. Wanatowskiej, NP 1976, nr 2, s. 282, oraz Z. Radwańskiego i J. Panowicz-Lipskiej, NP 1979, nr 2, s. 81; z dnia 22 października 1968 r.) Możliwe jest też w pewnym zakresie analogiczne stosowanie do użytkowania wieczystego niektórych przepisów o prawach rzeczowych ograniczonych (zob. postanowienie SN z dnia 24 sierpnia 2005 r., II CK 34/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 125).

Należy zauważyć, że zabezpieczenie z art. 23 ust. 1 ustawy należy do grupy zabezpieczeń na nieruchomości podejmowanych w toku postępowania rozpoznawczego. W ogólnym postępowaniu administracyjnym brak jest analogicznej instytucji. Przepisy prawa administracyjnego dopuszczają jednak dokonanie zabezpieczenia w toku postępowania przed organem administracyjnym. Należy wskazać tutaj na art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.), który przewiduje zabezpieczenie zobowiązania podatkowego przed terminem płatności przez organ podatkowy. Co jednak istotne, takie zabezpieczenie następuje w formie decyzji, która ostatecznie podlega przymusowemu wykonaniu na drodze postępowania egzekucyjnego. Możliwe jest także dokonanie zabezpieczenia obowiązku publicznoprawnego przez organ egzekucyjny na podstawie art. 154 i n. ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. 2017 r. poz. 1201, z późn. zm.), przy czym to zabezpieczenie jest stosowane dopiero na etapie postępowania wykonawczego w postępowaniu egzekucyjnym. Dla przedstawienia istoty zabezpieczenia z art. 23 ust. 1 ustawy trzeba zatem odnieść się posiłkowo do znanej i ugruntowanej w praktyce instytucji zabezpieczenia uregulowanej w art. 730 i n. ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - *Kodeksu postępowania cywilnego* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.), dalej jako: „*k.p.c.*”. Zabezpieczenie to jest najbliższe instytucji zabezpieczenia uregulowanej w art. 23 ust. 1 ustawy.

W doktrynie postępowania cywilnego zauważa się, że celem zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych może być: 1) zapewnienie uprawnionemu zaspokojenia, tj. egzekucyjnego wykonania przyszłego orzeczenia, co odnosi się tylko do roszczeń o świadczenie; 2) zapewnienie skuteczności przyszłego orzeczenia, tj. innych skutków orzeczenia niezdatnego do egzekucyjnego wykonania; 3) antycypacyjne, tymczasowe udzielenie wierzycielowi takiej samej ochrony prawnej, jaką ma zapewnić mu przyszłe orzeczenie. Przy zabezpieczeniu roszczeń niepieniężnych zastosowanie znajdują podstawy zabezpieczenia wskazane w art. 730¹ *k.p.c.* Trzeba wyjaśnić, że przy ocenie istnienia interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia należy uwzględniać wspomniane wyżej cele zabezpieczenia. W przypadku gdy chodzi o antycypacyjne zabezpieczenie roszczenia niepieniężnego, przy ocenie interesu prawnego wnioskodawcy należy mieć na względzie dodatkowo art. 755 § 2¹ *k.p.c.*, z którego wynika, że art. 731 *k.p.c.* nie stosuje się, jeżeli zabezpieczenie jest konieczne do odwrócenia grożącej szkody lub innych niekorzystnych skutków (A. Jakubecki, *Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz do art. 730-1217*, Lex/2017). Należy także dodać, że postępowanie zabezpieczające nie jest postępowaniem szczególnym wobec postępowania egzekucyjnego, a jego głównym celem jest jedynie ochrona przyszłych

interesów wierzyciela. Nie prowadzi do wykonania przez zobowiązanego obowiązku, stwarza jedynie pewne gwarancje, że w przyszłości dojdzie do wyegzekwowania tego obowiązku (tak A. Dalkowska, *Zabezpieczenie administracyjne należności pieniężnych w praktyce organów egzekucyjnych*, Wrocław 2015, s. 40 i n oraz wyrok NSA z 8 września 2000 r., III SA 1770/99, LEX nr 47986).

Ustawodawca w art. 755 *k.p.c.* wprowadza otwarty katalog możliwych sposobów zabezpieczeń roszczeń niepieniężnych. Zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego może więc nastąpić w każdy sposób, jaki stosownie do okoliczności będzie odpowiedni, tj. w sposób, jaki z jednej strony zapewni uprawnionemu należyta ochronę prawną, a z drugiej nie obciąży zobowiązanego ponad potrzebę (art. 730¹ § 3 *k.p.c.*). W powołanym przepisie ustawodawca przykładowo wskazał, iż możliwe jest ustanowienie zakazu zbywania przedmiotów objętych postępowaniem (art. 755 § 1 pkt 2 *k.p.c.*) oraz nakazanie wpisania stosownego ostrzeżenia w księdze wieczystej lub we właściwym rejestrze (art. 755 § 1 pkt 5 *k.p.c.*). W przeciwieństwie więc do zabezpieczenia świadczeń pieniężnych (katalog zamknięty – art. 747 *k.p.c.*) ustawodawca dopuścił więc możliwość zakazu zbywania nieruchomości, nawet jeśli prowadzona jest dla niej księga wieczysta (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1954 r., sygn. akt II CO 68/54, OSNCK 1955 nr 2, poz. 39). Przepis art. 755 *k.p.c.* nie zawiera zamkniętego katalogu dopuszczalnych sposobów zabezpieczenia, a przede wszystkim nie wyłącza zastosowania zakazu zbywania jako sposobu zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12 października 2012 r., sygn. akt I ACz 671/12, LEX nr 1223423). Przewidziany w przepisie art. 755 § 1 pkt 5 *k.p.c.* jeden ze sposobów zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych, mówi o „nakazaniu wpisu stosownego ostrzeżenia w księdze wieczystej”, a zatem ostrzeżenia odpowiedniego, przystającego do systemu prawnego ksiąg wieczystych, a przy tym wypełniającego funkcję należytego zabezpieczenia (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt I ACz 269/12). Zakaz zbywania ma na celu zapewnienie ochrony roszczeń wierzyciela, zapewnienia im szczególnej skuteczności w stosunkach między dłużnikiem i wierzycielem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 1970 r., sygn. akt II CR 517/70).

Przepis art. 23 ust.1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. stanowi, że jeżeli jest to niezbędne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, Komisja może, w drodze postanowienia, nakazać wpis w księdze wieczystej ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu rozpoznawczym, a w przypadku decyzji, która nie wywołała nieodwracalnych skutków

prawnych, także ustanowić zakaz zbywania lub obciążania nieruchomości. Wpis wywołuje skutek ostrzeżenia, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2016 r. poz. 790, z późn. zm.).

Komisja podziela swój wcześniejszy pogląd o zasadności dokonanego w sprawie zabezpieczenia. Komisja zauważa, że dokonanie zabezpieczenia uzależnione jest od dyskrecyjnej oceny Komisji. To Komisja decyduje, czy dokonanie zabezpieczenia jest niezbędne dla prawidłowego toku postępowania rozpoznawczego. Istnienie ryzyka co do zbycia nieruchomości lub jej obciążania uzasadnia ustanowienie zabezpieczenia poprzez wpis stosownego zakazu w księdze wieczystej.

W ocenie Komisji, w sprawie nie istniały przeszkody do ustanowienia zakazu z art. 23 ust. 1 *ustawy*.

Decyzja reprivatyzacyjna, będąca przedmiotem postępowania rozpoznawczego, nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych. W myśl art. 2 pkt 4 *ustawy* przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624).

Aktualny stan księgi wieczystej nr ¹ potwierdza, że właścicielem działki ewid. nr było i nadal jest m. st. Warszawa. Użytkownikiem wieczystym nieruchomości, w udziale jest I: W .. Nie doszło zatem do zbycia nieruchomości w rozumieniu art. 2 ust. 4 *ustawy*.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez stronę Komisja nie uznała ich za zasadne.

Realizacja wskazanego przez wnioskodawczynię zamiaru „wyodrębnienia własności poszczególnych lokali znajdujących się w budynku” – wiązałaby się z wyodrębnieniem, związanych z własnością odrębnych nieruchomości lokalowych, udziałów we współużytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej oznaczonej jako działka ewid. nr a zbycie tych lokali byłoby zarazem zbyciem poszczególnych udziałów we współwłasności tej nieruchomości.

Wskazanie przez wnioskodawczynię zamiaru „wyodrębnienia własności poszczególnych lokali” uwidacznia, że istniało ryzyko zbycia udziałów we współużytkowaniu

wieczystym nieruchomości i potwierdza zasadność ustanowienia zakazu w celu zapobieżenia obciążaniu i zbyciu nieruchomości.

Odnosząc się do zarzutu „bezzasadności” prowadzonego przed Komisją postępowania z uwagi na argument, że wnioskodawczyni będąca beneficjentką decyzji reprivatyzacyjnej jest spadkobierczynią poprzednich właścicieli i twierdzi, że nie stosowała jakichkolwiek bezprawnych form nacisku na lokatorów należy wskazać, że ww. wymienione okoliczności nie przesądzają o prawidłowości decyzji reprivatyzacyjnej i braku przesłanek do jej kwestionowania. Przesłanki uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej zostały wymienione w art. 29 i 30 ustawy, a ich ewentualne wystąpienie jest przedmiotem szczegółowej analizy w trakcie postępowania prowadzonego przez Komisję.

Ponadto, należy wskazać, że przesłanki ustanowienia zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości zawarte zostały w art. 23 ust. 1 ustawy. Ustanowienie takiego zakazu nie jest więc uzależnione od zaistnienia innych warunków niż te określone powyższym przepisem.

Jak wykazano powyżej, przesłanki ustanowienia zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości zawarte w art. 23 ust. 1 ustawy zostały spełnione.

W konkluzji wypada stwierdzić, że wszelkie zarzuty stawiane wydanemu postanowieniu, jak również twierdzenia powołane w uzasadnieniu środka zaskarżenia, jawią się jako chybione. Komisja nie znalazła podstaw do zmiany swojego wcześniejszego stanowiska, wyrażonego w postanowieniu z dnia 14 listopada 2017 r.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 123 § 1 i 2, art. 144 w zw. z art. 127§ 3 oraz art. 138 § 1 pkt 1 *k.p.a.*, orzeczono jak na wstępie.


Przewodniczący Komisji

Patryk Jaki

Pouczenie:

1. Postanowienie jest ostateczne w toku instancji. Jednak stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejsze postanowienie z powodu jego niezgodności z prawem. Skargę wnosi się (w dwóch egzemplarzach) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*, Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, ze zm., dalej: *p.p.s.a.*).

2. Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 *p.p.s.a.*) na adres: Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 100 (sto) zł zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 1 *rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 oraz z 2006 r. Nr 45, poz. 322)*.

4. W myśl art. 243 § 1 *p.p.s.a.* stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 *p.p.s.a.*). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 *p.p.s.a.* prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z art. 49 § 1 *k.p.a.*, w przypadku zawiadomienia stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie **czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia**. W myśl zaś art. 16 ust. 3 *ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. poz. 718)* strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

6. Komisja przekazuje niniejsze postanowienie wymienionym w rozdzielniku podmiotom jedynie do wiadomości, ponieważ doręczenie tego postanowienia – również w odniesieniu do tych podmiotów – następuje na podstawie art. 16 ust. 3 *ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa* w zw. z art. 49 § 1 *k.p.a.*

